

(...)

Ha valakiről életében nem írtam, mert éppen közelsége nem engedte ezt, és ha halála után azonnal tollat ragadok, azt kell hinnem, valami nincs rendben velem. Hát mégis, ezt írom itt le. Ha eddig bárkit elveszítettem, aki barátságával közel állt hozzám, hosszú évek elteltével lettem képes arra, hogy bárhogy is leírjam magamnak őt. Képtelenség most elvárni azt tőlem, hogy bármit is rábízok néhány esetlen mondatra. Mert az esetlen mondatok a szeretetről és a megbecsülésről szólnak. Így sem: szeretettel és megbecsüléssel gondolok rá, sokszor gondolok, és nem fogalmazok.

Podmaniczky Szilárd

(Délmagyarország, 1995. szeptember 27. 7. p.)